

Szegedi Kovács György

Imádkozósáska

„A bal szemembe tessék nézni, a másik sajnos üveg.
Még gyerekkoromban történt. Szomorú történet.
Persze ettől még megy a zongorázás, és az
igazgatást is jól ellátom, meg hát a meghallgatásokat,
amiért most itt vagyok magácskánál.
De vegyük komolyra a szót. Tudja, asszonyom,
már ne haragudjon, de ön is hibás, hogy a
férje... hát ugye... börtönben van. Semmi más,
csak egy kis alkalmazkodás.
Itt van ez a szép zongoraterem. Például ott
lehetne egy Lenin-kép, mindjárt amott jól mutatna
Rákosi, vagy akár buzdító jelmondataink egyike,
bármilyen, ami pártunk ideológiáját fölemelné. Érti, ugye!?
Persze tudom, a tanító urat nem ezért vitték el az iskolából.
De miért kell annyit pofázni? Mellesleg, tudtommal éppen
oroszkok szöktették haza Dnyipropetrovszkból, hát ez a hála,
finom a pogácsa, bocsánat, hogy így teli szájjal...
Szóval, én elég régóta csinálom ezt a szakfelügyelőséget
meg a meghallgatásokat; a tantermek többsége ízlésesen
dekorált az előbb említett dolgokkal például. A másik: ne
tessék zokon venni, de mit keres ott az íróasztalon egy
Biblia, a kottatartón egy zsoltáros énekeskönyv?
Mind ellenséges irodalom. Megtévesztő, butító, felforgató
íromány. Igen, a zsoltáros is. A szövege tudniillik.
Legyen eszénél, maga imádkozósáska, már elnézést.
Tessék nekem elhinni, a vallás idejétmúlt.
Még pár év, és a feledés tengerébe fúl. Aztán meg
csak a bajt hozza magukra. Nem mondom, hogy dobja ki, de
le lehetne vinni a pincébe, egy ládába akár.
Nos, sajnos lekéstem az utolsó vonatot is, de talán
tud nekem valahol egy helyet szorítani.
Ja igen, a zongorajátéka? Nem is tudom.
Ennél azért többet vártam. Hogy megfelelő volt-e,
taníthat-e továbbra is? Majd alszom
rá. Ööö... még azt akartam mondani, a
szobája ajtaját... ugye nem zárja be?”